

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

Cap. III. Instructiones ipsorummet Calvinianorum pro ante dictis duabus
sententiis intelligendis & refutandis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

5 Quod id sæpe fieri velit ut tantò magis excen-
centur, indigne, & gravioribus, ac pluribus
proinde criminibus implicentur.

6 Quod illuminare aliquando quidè eos aliquà
cognitione velit, imò gaudium & lætitia aliqua,
adeoque persuasione tali imbui sinat, quæ non mi-
nus persuadent sibi se electos esse, quam electi ipsi
sed eo tantum sine, ut excusatio ipsis adimatur,
quod nesciverint quid fieri se oporteat, vel ut de
impotentia sua nullo fructu convincantur, & tan-
dem in sublime erecti, lapsu graviore in æternor-
um cruciatum Barathrum præcipitentur &
ruant. Brevis, tam insufficienti gratia donare, ut
necessarium planè sit illos in peccatis manere, in-
credulos fieri, eaque facere, per quæ gravissimos
illos, & inenarrabiles æterni ignis cruciatu, ad
hoc, ut ne imperfectum, relinquatur univèrsim,
miseri in caput suum accersant.

Hic est secundus decretorum divinatorum ordo,
quem secundæ sententiæ auctores, qui sublapsarij
dici solent, passim aut ipsi statuunt in scriptis suis,
aut secundum hypothesès & fundamenta sua sta-
tuere necesse habent.

II Sunt qui alium quandam ordinem decreto-
rum divinatorum ex hypothetica & conditionata
Dei præscientia delumere solent, ne in absurda illa
manifesta incidant: sed quia necessum est ut ij vel
in Arminianam seu Remonstrantium sententiam
iaviti recidant, vel in alteram duarum supradicta-
rum relabantur, operæ pretium non iudicavimus
pluribus eorum sententiã examinare & exponere.

Instructiones ipsorum Calvinianorum pro ante-
memoratis duabus sententijs Fratrum suo-
rum intelligendis & refutandis.

CAP. III.

- I. *Quomodo vocem efficaciter usurpent.*
- II. *Quomodo permissionem Dei definiant.*
- III. *Frivolum eorum esse distinctionem, inter necessi-
tatem infallibilitatis, & Coactionis.*
- IV. *Quomodo intelligant hominem mutabilem esse
conditum.*
- V. *Ineptas esse eorundem alias distinctiones, inter
Electionem, & saluationem; ac inter Reproba-
tionem & Damnationem.*
- VI. *Quod Calvinista Contra Remonstrantes sub Re-
probationis nomine etiam filios Fidelium non ad-
ultos comprehendant.*
- VII. *Syllabus Authorũ & verborũ ex iis excerptorũ, qui*

*bus Calvinianorũ pars de prædestinatione senten-
tiã à Remonstrantibus damnatam profertur.*

I. Ad supradictas duas sententiã rectius intelli-
gendas nonnulla añotanda sunt, quæ maiorẽ
lucẽ desiderant, propter tenebras, quibus à noñul-
lis ex non ita nuper involuta sunt & obscurata.

II. Ac primùm quidè eum Art. 2. mentio sit me-
diorũ, quæ per eum Electi tum reprobi efficaciter
atq; inevitabiliter perducantur, notandũ est, vocẽ
Efficaciter generaliter accipi solere ab auctoribus
sententiæ illius, prout non tantummodò decretum
effectivũ, sed etiã permissivũ sub se complectitur.
Tam enim permissivum decretũ efficax illis dicitur
quàm effectivum: nõ quòd permissio propriè
efficientiã aliquam aut importet, aut significet in
ordine ad effectũ vel eventum; sed quòd ea posita
non minus necesse sit eventũ existere, quàm si per
veram & realẽ aliquam efficientiã perduceretur.

II. Permissio enim illis nõ est impedimentorũ,
quæ efficaciter eventum inhibitura essent, suspensio:
hac enim posita manet adhuc voluntas inde-
terminata & indifferens ad alterum oppositorum,
neq; ulla peccati futuritio necessariò sequitur; sed
permissio illis est vel subtractio, vel nõ datio, vel
nõ continuatio illius siue gratiæ, siue influxus siue
potentiæ, qua posita nõ potest non fieri, ut homo
peccet. Eodẽ prorsus modo quo permissione posita,
ut lapis naturã suã gravis, manu alicuius antea
sustentatus in sublimi deorsum cadat, fieri nõ po-
test, qui lapis ex alto decidat, non quòd permissio
illa propriè efficiat, aut vim aliquã lapidi imprima-
t, ut cadere eũ necesse sit, sed quòd lapis naturã
sua gravis, sublato impedimento, pondere suo na-
turali deorsum vergat. Eadem ratione hominẽ la-
bi necesse fuit posita hac permissione, non quòd
permittendo efficietur lapsus, sed quòd permis-
sione posita homo sibi & suæ naturæ relictus non
possit nõ peccare. Quæ causa etiã est, cur decretũ
hoc divinũ de permittendo lapsu efficax dicatur ab
ijs, etsi nõ effectivũ: ac proinde nõ minus inevita-
bile sit quã si effectivum esset. Id quod propterea
etiã necesse habet dicere, quia alioqui concipi nõ
posset, qua ratione absoluto decreto Electionis &
Reprobationis subordinetur Decretum de per-
mittendo lapsu, cum hoc ipsum infallibile mediũ
non foret exequendi Decretum illud; idque pro-
pterea, quòd posita permissione libertas homi-
ni salva relinquatur, ita ut possit non peccare;
Quia verò causa deficiens in necessarijs ad cau-
sam efficientem reducitur, hinc est, quòd alij

non vereantur asserere, Deum positivè subtraxisse homini gratiam, sicut, cum quis fulera & columnas domui sustentanda positas subducit, unde domus casum & ruinam sequi necesse est: alij vero dissentè affirmant, Deum voluisse ut homo laberetur: alij ex decreto Dei arcano lapsum, alij necessariò peccasse, alij ordinatione Dei factum ut laberetur, asserant. Quæ omnia etsi phrasibus aliquo modo discriminari videantur, re ipsa tamè in idè recidunt.

III. Ex quo fundamento facile apparet. I. Distinctionè illà necessitatis in necessitatè coactionis & necessitatè infallibilitatis, eo quo ab auctoribus his usurpatur sensu, aut nullà prorsus, aut admodum frivolam esse; cū præterquàm quod infallibilitas menti propriè, nõ rei aut tati competat, utraq; necessitatè infallibilitatis, quàm coactionis antecedens sit, ac proinde cū libertate consistere nullo modo possit. Etsi verò infallibiliter dici possit evenire vel eventurum aliquid ex aliquo, quod ex eo tamen tanquàm causa per vim aut pondus aliquod impressum agere, non proficiscitur, sed tantum quod ad positionem eius non potest non existere, tamen id ipsum abundè sufficit ad hoc, ut non minus necessariò tale quid evenire dicendum sit, quam quod per coactionem aut vim efficitur. Non enim tantum vis aut impulsus violentus tollit libertatem, sed quilibet ad cuius positionem, effectum, vel eventum existere necesse est, etiamsi nulla accedat ad eventum producendum vis aut efficiencia: quæ res si bene attendatur, magnà in hoc negotio rotolucè adferre potest, & non obscure demonstrare multos eorum, qui Prædestinationem in lapsu tantum admittere velle videntur, utraque ire non audènt, nullo prorsus iudicio id facere, & in eodem cum alijs Supralapsarijs luto hære.

IV. Ex hoc sequitur nullo prorsus fundamento niti, quod auctores huiusce sententiæ hominem liberè tamen peccasse ex parte sua asserant, cum posita istà permissione nõ posset non peccare, i. in potestare hominis non esset à peccando abstinere: Et hac ratione, si quis penitè eorū sententiã perspicere velit, videtur accipiendū, cū dicunt hominè mutabilem cõditū fuisse, i. nõ quod posita permissione mutare posset libere se ipsum homo interno & proprio motu suo à statu illo in quo erat, sed quod ex statu in quo erat, excidere & sic mutari eum non tam possibile quàm necesse foret. Quod quidam observantes dicere malunt, ideo Adamum libere peccasse, quia cum voluptate, cum gaudio, sive libenter legem transgressus est: quæ definitio libertatis si obtinere

debeat, iam summè necessaria summè libera erunt.

V. Ineptam esse distinctionem illam, qua inter Electionem & salvationem, inter reprobationem absolutam ad exitum æternum, & damnationem ad æternum exitum ut pœnã, tanquàm inter actus dominij & iudicij distinguitur: cum posito absoluto Electionis ad vitam æternã, siue salvandi decreto, salvatio tanquàm actus iudiciarius, siue actus, quo salus tanquàm præmium aliquid cõferitur, succedere nullo modo possit, quia hæc ratione finè suum primò intentū plenariè nõ consequeretur Deus, puta laudè absolutæ misericordiæ & gratiæ. Deinde cū præmiū non conferatur nisi sub conditione officij liberè præstandi, sine suo frustrari posset Deus; aut si frustrari non posset, eo quod ipse efficere decernat in homine quod ab eo postulat, tū conferre hominì vitã sub ratione præmij promissi nequeat. Deniq; quia posito absoluto reprobationis decreto damnationem tanquàm reprobationis finem, vel ut alij, necessariò consequens existere necesse est; id quod interveniente tali permissione peccati, qualis supra annotata est. Vbi autè necessaria est ex vi decreti primi peccati, & proinde damnationis futuritio, ibi damnatio tanquàm actus iudiciarius locum habere nequit. Quod enim necessariò nulla præcedente culpa sit, id culpæ rationem habere nequit; ac proinde quæ sequitur puniatio iusti iudicij nomen non meretur.

VI. Ex decretorum coordinatione apparet, quàm ratione rectè dicatur, ab illis statui Deum creasse maximam generis humani partem, non tantum ad exitum, sed etiam ad damnationem. Etsi enim finis primus non sit damnare per modum iudicij, tamè damnatio est effectū vel consequens potius aliquod ex intentione primi finis & decreti subsequents necessariò fluens. Certissimū autè est eum, què ex hypothesi decreti primi incidere in damnationem necesse est, ne se decretū frustra factū fuerit nõ minus ad dānationem creatū esse quàm ad exitum, & nõ tanquàm ad finem, saltè tanquàm ad necessariū consequens. Quare observatā multi non minimè notat DD. à locutione hac se non abhorere in scriptis suis palam facere non erubuerunt.

VII. Sub reprobatorum horum numero completi solent. Contra Rem. nõ tantum adultos omnes gentiles, incredulos, & eorū piosq; tenellos & vix dū natos liberos, quos æternis cruciatibus ad laudem divinæ severitatis, etiã ante rationis usum ex hac vita discedentes, destinatos esse affirmant: sed non paucos etiã fidelium liberos à sanguine materno ad-

huc

huc calentes, tenellas illas animas vix dū in lucem editas, tanq̄ si idēd nascerētur vt æternū miserī forent, & in enariabilibus cruciatibus animo & corpore torquerētur ad gloriā Dei. Quæ res etiāsi duratq; horrida videatur, ac proinde etiā à quibusdā Cōtra Rem. subinde negari aut incrustari in iū in modū soleat, tamen ita plana ac certa est, vt qui hac in re hzētant, non tā iudicio ac ratione certa adducantur, quā solo metu, ne vid. hæc vna palpabilis crudelitas fidē illis omnē atq; existimationē adimat. apud Matres familias, aliosq; quibus liberorū suorum salus tenerrimē cura ac cordi est.

Vt appareat verum esse quod dicimus, videatur tantūmodo locus D. Paræi de Amissione Gratia: & statū peccati contra Bellarmin. lib. 6. pag. 891.

Nec Zuvinglius, nec Calvinus, nec quisquam nostrū indefinēd omnes infantes sine Baptismo vel in utero matris, vel in partu, vel dū ad Baptismū gestantur, de cædētes in cælo cū beatis collocāt, sed de solis infantibus Ecclesiæ in fœdere natis, si morte præueniantur, canone charitatis ita pronunciant ex singulari privilegio promissionis, parentibus & liberis facta in fœdere, Ero Deus tuus & seminis tui: Saluā tamē Electione Dei, qua vt olim in Abrahami & Isaaci familia, ita deinceps in fidelium liberis sæpe discrimen fecit ac facit, nobis nec scrutandum nec sugillandū, sed adorandū. Rom. 9. 11. Hæc est nostra & nostrorū DD. constans hac quæstione sententia.

Verū quid est, aliud quid de infantibus fidelium, quā in infidelium dicere velle videtur Paræus, sed si verba propius introspicias, idē planē dicere iudicandus est: Canonis enim caritatis mentionem cum facit, indicat nō obscure certā fidē tenendum non esse, q̄ de fidelium liberis ait, sed ex charitate tantū statuendū, quæ non raro fallitur; & sub hoc velo multi latere hæcenus studuerant, sed frustra. Dū enim iudicij huius ex caritate profecti fundamentum allegant, promissionē divinā adferre solent, vt & hoc loco D. Paræus: at promissio non est iudicij charitatis, sed fidē certissimæ & indubie fundamentū. Deinde cum saluā manere vult Electionē, iterū ostendit, quā ratione verba sua intelligi veli. Et sanē si fundamentum eorum videatur, nullā causā est, cur de infantibus fidelium in infantia morientibus aliter statuatur, quā de cæteris reprobis, cum reprobatio facta sit ex genere quidem humano lapsa, vt quidā volunt, sed absq; vilo respectu in peccatū tanquā in causam meritoria aut impulsivā Reprobationis. Id si verū sit, cur maiore infantium ex fidelibus natorū cōmiseratione quā aliorū reproborū & ex infidelibus natorum, duci

velle, aut ductū Deum esse asserunt? Si quis dicat actualia peccata deinde intervenire in adultis, per quæ reos se ipsos condemnationis faciunt: & dēdetur ex ipsorū principijs. 1. Id in liberis eorum in infantia morientibus locum non habere. 2. Eadem peccata esse vel effecta vel consequentia saltem Reprobationis necessaria & evitabilia, ac proinde per ea condemnationis reos fieri non posse.

Si dicant promissū extare divinū, *Ero Deus tuus & seminis tui*: Regeri poterit, promissū illud ad infantes in infantia morientes non restringi, sed ad omnes quatenus ex Abrahamo nascituri erant extendi, ac proinde si id generatim accipere velint, ad omnes omnino fœderatos infantes referendum esse. Quod si admittant: Sequetur alterutū necessariū: Aut omnes infantes fidelium, siue moriantur, siue non moriantur, saluandos esse. Aut fieri posse, vt ij, qui semel electi fuerunt ex gratiā Electionis excedant: Vtrum tetigerint, vltus erit.

Accedit, quod infantes fidelium qua tales baptizentur. 1. signo fœderis obfignentur, nullā habitā ratione eius an supervicturi sint necne, idq; ex hoc maxime fundamento, quod res signata ipsis verē competat. Vnde firmiter concluditur, statuendū necessariū esse aut infantes omnes fidelium baptizatos saluatum iri, aut si non saluandi sint omnes, fieri posse vt ij, quibus remissio peccatorum semel obtigit, eadē deinde rursus in totū & finaliter priuentur. Aut si neutrum dicatur, affirmandum erit infantibus fidelium omnibus ac singulis rē signatā non competere, sed esse inter eos, qui electi sint, & qui reprobi, ac proinde omnes quotquot baptizantur hac conditione baptizandos esse, si electi sint: per consequens electionē & reprobationē in illis quā talibus locū habere debere. Id quod certissimum esse cum intelligerent Argentinensis Ecclesiæ Ministri, monitos conciosatores omnes suos voluerunt in Confessione Argentinensis Ecclesiæ Anni 1539. cui subscripserunt Bucerus, Capito, Hedio & reliqui ministri, vt neminem baptizarent nisi hac particulā vel expressā vel subintellectā. *Ego, o Deus hunc baptizo secundum Electionem & propositum divina voluntatis tuæ. Vide Artic. 18. Quod deinde de secutus sententiæ huius ingenuus professor Zanchius, sub eadē hac conditione, si electi sint, vel expressā, vel subintellectā baptizari infantes fidelium asseruit.*

Hæc Remonstrantes pag. 23. usq; ad 45. A. C. O. suorum parte secundā Harderovici A. 1620. in 4. editorū quibus visum est apponere & subnectere syllabū omnium eorū testimoniorū, ex quibus su-

gula totius huius articuli, de predestinatione membra quae ipsi damnarant, ad oculum exhibentur, pro ut a defensoribus ante dictarum sententiarum, scriptis publicis editis asserta fuerunt, & hodie dum reperiuntur, ad quae hic omnia otio indulgere volentem labens remitto, ne pluribus blasphemis referendis Catholicas chartas maculem.

VII. Rationes, ob quas impulsus Remonstrantes eiusmodi syllabum ediderint, solum addo, sunt autem haec.

1. Quia nulli rectius & plius sententiam istam de Electione & Reprobatione ante lapsum & circa lapsum exposuerunt, quam ij qui in ea Syllabocitatur, cum maxima parte praecipui sint & celeberrimi istius sententiae assertores ac patroni.

2. Quia ipsi Contra remonstrantes in hoc nostro Belgio passim in scriptis suis, ubi de his questionibus disceptatur, super horum Doctorum consensu gloriantur, & ob hoc novitatis nos insimulant, quod ab illis dissentiamus. Patet hoc ex nuper contraria Declaratione Contra Remonstrantium Illust. Ordd. Hollandiae & VVestfrisiae tradita Anno 1617. In qua sententiae suae antiquitatem ex horum auctorum suffragio circa haec ipsa capita stabiluit, discrete affirmantes illos ipsos sententiae suae fuisse addictos, eandemque magna cum aedificatione, & unanimi cum assensu Ecclesiarum reformatarum, &c. concionibus & scriptis tradidisse, ac propagasse. Probat hoc Adriani Smoutij liber, quem Concordiam indigetat, in quo prolixum eorundem auctorum Syllabum recitat, & eorum *ὁμολογίαν* (licet infeliciter) probare conatur. Probat hoc Iacobi Triglandij ministri Amstelodamensis prolixum opus, cui titulum fecit: Defensio doctrinae & existimationis reformatarum Ecclesiarum; in quo pro istorum Doctorum dictis quam maxime horridis, tanquam pro Ecclesiae doctrina decertat, ac si Ecclesiae sua doctrina & existimatio constare non possit, nisi integris & illaesis istorum DD. de predestinatione placitis.

3. Quia quam plurimi, libri horum Auctorum de his ipsis questionibus, partim Belgico idioma conscripti, partim Latino in Belgicum versi, in vulgus apud nos sparsi sunt, & indices sparguntur, non sine graui offendiculo & Ecclesiarum nostrarum conturbatione. Horum ergo sententiam in hac Synodo proponi ac refutari quam maxime necessarium est.

4. Quia partim scriptis, partim concionibus hoc nomine accusamur, quod sententiam horum DD. mala fide proponamus. Vide Collat. Haguensem pag. 6. & 7. Edit Belg. & pag. 20. & 38. Quae causa est, cur ipsissima eorum verba hic adducere operae pretium duxerimus.

5. Quia Contra Remonstrantes fatentur, se & cum Supralapsarijs & cum Sublapsarijs Doctoribus in summa doctrinae huius convenire. Vide Collat. Hag. 24 Editione Belg. pag. 31. Triglandius in moderato Christiano pag. 31. Quae etiam utriusque sententiae Doctores allegari expedit.

6. Quia vulgo Contra Remonstrantium sententia nobis impingitur, & nostra ipsis. Quare postulat res, ut ubi Christiano constet, quid ipsi suis verbis de his doctrinae capitibus enuncient Contra Remonstrantes, adeoque etiam illi, eorum scholis & libris doctrinam suam hauserunt nostrates.

7. Quam obrem aperte & ingenuè testamur nos horum Doctorum sententiam & dicta non allegare ut eos traducamus, aut debita ipsorum existimationi detrahamus, sed ob rationes iam dictas. Arbitramur enim viros fuisse clarissimos, & optime de Ecclesia in multis meritis, quorum etiam ne vos & lapsus regere voluissimus, nisi ad horum propositionem & refutationem, nos adigeret necessitate causa nostra defensio, quin & ipsi Contra Remonstr. affirmando a nobis iniuriam istis Doctoribus fieri, ne talia ab illis doceri, admississent. Nos ergo hoc agendo sepulchra horum Doctorum impuris manibus refodere conamur, uti objicitur, sed ut Dei & Patris nostri caelestis gloriam in horum errorum refutatione asseramus & vindicemus. Et profecto si ipsi ipsi Doctoribus licuit quam plurimam apprehendere in omnium ferme Veterum Patrum, & tot Ecclesiae praesae luminum, Irenaei, Cypriani, Chrysostomi, Hieronymi, Augustini, & aliorum scriptis, cur & nobis idem non licebit in Neotericorum DD. scriptis? Nec verentur recentis nostri Theologi ipsos Lutheri de re sacramentaria errores taxare & publicis scriptis refutare. Accedit, quod illi ipsi, quos citamus, Doctores sententiam suam clam esse noluerint; sed editis scriptis expressam iudicio Christiani orbis subiecerint. Maior ad haec habenda est ratio aedificationis Ecclesiarum & boni publici, quam particularis existimationis horum DD. cui

est tamen apud æquos iudices nihil propterea detrahetur, cum falli & labi humanæ naturæ vitia sint, & doctissimorum etiam virorum hæc fors esse soleat, à vero subinde aberrare. Certè non veretur Reuerendus Episcopus Satisburienfis in numero suo scripto aduersus Thomasonem edito VVilhelmi Perkinii celeberrimi apud Anglos Theologi sententiam super Prædestinationis dogmate, tali censurâ notare, pag. 83. *Perkinsus vir aliqui eruditus & pius in descriptione diuinæ Prædestinationis, quam ille contra nostram, contra veteris Ecclesiæ fidem contra lapsum Adami absolute, decretam constituit, errantem errorem non leuem, cuius à doctis quibusdam viris inuicem iam dudum suscepta defensio, turbas Ecclesiæ non necessariis dedit, quas etiam non sine scandalo & periculo habere videmus, &c.* Ita Remonstrantes.

De Caluinianis alijs contra prædictas sententias, tanquam impias, pugnantibus, siue de Remonstrantibus eorumque doctrinæ prioribus opposita.

G A P. IV.

- I. Sententia Remonstrantium de prædestinatione X. Titulis exposita.
- II. Declaratio harum Thesium facta per ipsosmet Remonstrantes A. 1619. 14. Ian. exhibita in Synodo Dordracena Caluinianorum.
- III. Quomodo conueniant Caluiniani in Voce Electionis intelligenda.
- IV. Quomodo idem inter se discrepent.
- V. Explicatur finaliter sententia Remonstrantium, quantum ad prædestinationem attinet, consistens in quatuor punctis, nempe causis, obiecto, conditionibus, discrimine inter Electionem ad gratiam & ad gloriam.
- VI. Remonstrantes occurrunt quibusdam dubijs & objectionibus de Fide & Christo, contra aduersarios.
- VII. Ordinem decretorum diuinorum in Electione secundum suam sententiam proponunt Remonstrantes:
 - I. Sententia Remonstrantium quam in conscientia sua Verbo Dei consentaneam esse arbitrati sunt hætenus, & etiam non arbitratur, circa primum de Prædestinationis decreto Articulum, hæc est:

r. Deus non decreuit quemquam ad vitam æternam eligere, aut ab eadem reprobare ordine

prius quam eundem creare decreuerit, citra vilius obedientiæ seu inobedienciæ antecedentis intuitum, pro beneplacito suo, ad demonstrandam gloriam, misericordiæ & iustitiæ suæ, vel potestatis & dominij absoluti.

2. Cum decretum Dei de cuiusque hominum salute tum exitio non sit decretum finis absolute intenti; sequitur neque eidem decreto subordinata esse mediata, per quæ ad finem destinatum tum Electi, tum Reprobi efficaciter atque inuitabiliter perducantur.

3. Quare nec Deus hoc Consilio creauit in vno Adamo omnes homines in recto statu, non ordinauit lapsum, eiusve permissionem, non subtraxit Adamo gratiam necessariam & sufficientem, non procurat Euangelium prædicari, homines externè vocari: non confert illis vlla dona Spiritus S. vt ista media essent per quæ eorum aliquos ad vitam perduceret, alios vitæ beneficio destitueret. Christus mediator non est solum executor Electionis, sed ipsius decreti electionis fundamentum: Quod alij efficaciter vocantur, iustificantur, in fide perseuerant, glorificantur, causa non est, quod absolute ad vitam æternam sint electi: Neque quod alij in lapsu deserantur, Christus ijs non detur, pro fus non aut ineffaciter vocentur, indurentur, damnentur, causa non est, quod à salute æternæ absolute sint reprobati.

4. Deus non decreuit sine interuenientibus peccatis actualibus multo maximam partem hominum, ab omni salutis spe seclusam in lapsu relinquere.

5. Deus ordinauit vt Christus sit propitiatio pro totius mundi peccatis; & vt istius decreti, statuit credentes in ipsum iustificare & saluare, hominibusque media ad fidem necessaria & sufficientia administrare, ea ratione quam nouit suam Sapientiam & Iustitiam decere. Nequaquam autem destinauit ex vi decreti absoluti solis electis Christum Mediatorem dare, eisdemque solos fide per vocationem efficacem donare, iustificare, in fide conseruare atque glorificare.

6. Nec à vitæ æternæ; nec à medijs ad eam sufficientibus vilius reiectus est absoluto aliquo antecedente decreto; sic vt meritum Christi, vocatio, omniaque dona Spiritus prædesse ad salutem omnibus possint, & reuera profint, nisi ea ipsi in exitum sibi eorundem abusu vertant: ad incredulitatem autem, impietatem, peccata, tanquam media & causas damnationis, nemo destinatus est:

7. Electio